

Nikowitz: a törvény, mint a magyarokkal szembeni bosszú

Nikowitz Oszkár magyar nagykövet reagálása a Večernje novostinak Nenad Čanakkal készült interjúra

(Nikowitz Oszkár magyar nagykövet ma [helyreigazítást](#) kért a Vajdaság Mától a Večernje novostinban megjelent interjújának félreérthető és néhol pontatlan ismertetése miatt. A rövid összefoglalót tegnap közzeltük ugyanebben a rovatunkban. A fordítói és szerkesztői hibákért ezúttal kérünk elnézést az érintettől és olvasóinktól. Az alábbiakban közöljük a nagy példányszámú belgrádi lapban megjelent interjú teljes szövegét. Az eredeti szöveg elolvasásához is ajánlatos azonban ismerni a nagykövet helyreigazítását, mivel a belgrádi lapban megjelent szövegen is kénytelen volt igazítani.)

Nikowitz Oszkár, Magyarország belgrádi nagykövete reagált Nenad Čanaknak, a Vajdasági Szociáldemokrata Liga elnökének lapunkban megjelent interjújára, amelyben Čanak azt mondta, hogy a második világháború idején a vajdaságiakat a jég alá küldő fasiszták leszármazottainak a rehabilitációja és vagyonuk visszaszármaztatás nem lehet az EU feltétele Szerbia eurointegrációjához, különösen azért nem, mert az EU alappillére az antifasizmus.

– Ez sajnálatos rész az interjújában. Már magában a kérdésben is inszINUÁCIÓ van: “Azt beszélnek, hogy Budapest megakadályozhatja számunkra az eurointegrációt, amennyiben a megszállók oldalán álló magyarok leszármazottainak nem szolgáltatják vissza vagyonukat...” Az “azt beszélnek” és a hozzá hasonló kifejezések azért jók, mert ezek mögött állhat bármilyen rosszindulatú feltételezés, s nem kell bizonyítékokkal alátámasztani. De tovább haladva: mi nem azért bíráljuk ezt a törvényt, “mert nem származtatja vissza a vagyont azoknak az embereknek, akik a megszállók oldalán álltak”, hanem hanem elvi megfontolásból, azért, mert a kollektív bűnösség elvét sugallja – mondja Nikowitz nagykövet és hozzáteszi:

– Čanak úr e feltételezést követően egy lépéssel továbbmegy: “ha választunk az EU és azok rehabilitációja között, akik polgártársainkat agyonlőtték és a jég alá dobták...” Ezzel azt mondja, hogy abban az esetben, ha nem ilyen formában fogadják el a törvényt, azaz, ha a restitúcióból nem zárják ki azoknak a leszármazottait, akik egyenruhát viseltek, akkor ez azoknak az embereknek a rehabilitációját jelentené, akik a razzia idején gyilkoltak. Ez az igazság durva elferdítése: azokat, akik részt vettek a razziában, senki nem kívánja rehabilitálni, különösen Magyarország nem, mert éppen Magyarországra, a magyar népre hozták örök szégyent. Szerencsére, ezek az emberek, mondhatjuk: szinte valamennyien, megkapták méltó büntetésüket: Magyarország mindegyiküket kiszolgáltatta Szerbiának, ahol ki is végezték őket.

A nagykövet hozzátette, Čanak voltaképpen úgy véli, hogy mindenki, aki abban az időben egyenruhát viselt – háborús bűnös.

– Čanak úr nem ismeri a logika legegyszerűbb szabályát: abból a tényből, hogy minden “razziás” egyenruhát viselt, nem következik az, hogy minden egyenruhás “razziás” volt. Így egy egész csoportot kollektíve háborús bűnössé nyilvánít: azokat, akiket katonaként toboroztak, vagy azokat, akik egyszerű közlekedési rendőrök voltak. Szeretnék emlékeztetni arra, hogy a katonai szolgálat megtagadását háború idején halállal (főbelövés) büntették. Hasonlóképpen igazságtalan vagyonekobzással büntetni azokat, akik semmiféle háborús bűnt nem követtek el. Hogyan lehetne megvádolni mondjuk a szerb katonákat, akiket 1991-ben hívtak be katonának és küldtek el Kelet-Szlavóniába, hogy felelősek a srebrenicai gyilkosságokért?!

Nikowitz nagykövet véleménye szerint a “fasizmus” szó külön figyelmet érdemel. Ahogyan mondja, “manapság divatosá vált ezt a szót használni, mint valami bunkósbotot, amellyel oda lehet csapni és vége a további vitának”:

– Čanak úr azzal, hogy elsőként említi ebben a kontextusban a fasizmust, elárulja, hogy fasisztának tart minden, abban az időben egyenruhát viselő magyart és németet. Biztosíthatom, hogy a fasizmust minden normális ember elítéli, de a folyamatos hivatkozás rá azt sugallja, hogy annak, aki lépten-nyomon használja a kifejezést, voltaképpen nincsenek igazi érvei. Miféle fasisztákkal zsarol az EU? Sorolja fel, kérem. Miért nincsenek ebben a törvényben pontosan felsorolva? Az antifasizmus valóban az EU alappillére, de csak az egyik. Létezik a jog uralma, a jogbiztonság, a törvénytisztelet, az emberi méltóság, az emberi jogok tiszteletben tartása, a szolidaritás is...

A nagykövet egyetért azzal, hogy a bűnösöket ki kell zárni a restitúcióból, de előbb törvénnyel kell pontosítani, kik is azok:

– Ezt a törvényt egy érzékeny kérdés vonatkozásában sebész szike helyett, baltával faragták. A törvény voltaképpen bosszú. Hozzátenném: sorrendben a második. Az első 1944 őszén volt – ugyanilyen módon, bizonyítékok nélkül, bírósági ítélet nélkül, a nyilvánosság nyomására, amikor a magyar lakosságot, az állítólagos magyar kollaboránsokat, a kommunisták tömegesen, tízezer számra gyilkolták meg. Ez a törvény most ezt a kommunista tettet igazolja. Mi nem csak a magyarok miatt tiltakozunk: számunkra az elv elfogadhatatlan. Ezen az alapon például az 1944 őszén meggyilkolt belgrádi közlekedési rendőrök, s leszármazottaik is, fasisztáknak tekintendők... Abszurd – mondja Nikowitz.

SZOMORÚ, HOGY KÉTSÉGBE VONJUK A JELÖLÉSÜKET

Mindent meg kell tennünk, hogy ne következzen be az, hogy Magyarország elvitassa Szerbia EU-tagjelöltségét. Nagyon szomorú lenne, hogy az az ország, amely eddig a legenergikusabban sikraszállt az Önök jelöltségéért, arra kényszerülne, hogy megkérdőjelezze Szerbia tagjelölti státusát. Belgrád, ezzel a vagyon-visszaszármaztatási törvénnyel kétségkívül megnehezíti a helyzetünket, de még mindig derülátók vagyunk: le kell tisztáznunk az álláspontokat, s mielőbb kétoldalú tárgyalásokkal találjuk meg a megoldást, véli Nikowitz.
(Večernje novosti)